

Milyen helyet foglalhat el Dél-Korea Európa új biztonsági architektúrájában?

NAGY ANGELINA & HARB JAD MARCELL

MKI Nézőpont

A Magyar Külügyi Intézet rendszeres kiadványa.

Kiadó:

© Magyar Külügyi Intézet, 2026.

Szerző(k):

Nagy Angelina

Harb Jad Marcell

Lektorálta:

Kulcsár Andrea

Korábbi kiadványainkat megtekintheti az Intézet weboldalán.

Borítókép forrás: Shutterstock

Nagy Angelina, kutató, MKI

Harb Jad Marcell, kutató, MKI

MILYEN HELYET FOGLALHAT EL DÉL-KOREA EURÓPA ÚJ BIZTONSÁGI ARCHITEKTÚRÁJÁBAN?

VEZETŐI ÖSSZEFOGLALÓ

Az ukrajnai háború és az amerikai biztonságpolitikai irányváltás következtében az Európai Unió számára sűrűtővé vált a védelmi képességeinek a megerősítése. A közös finanszírozásra és beszerzésekre építő cselekvési eszköz, a SAFE kulcsszerepet játszik a megvalósításban, ugyanakkor alapvetően az európai ipart részesítené előnyben, s korlátozottabb hozzáférést biztosítana a külső partnerek számára. E keretrendszerben jelenik meg Dél-Korea mint potenciális partner. Szöul az elmúlt években látványosan és hatékonyan erősítette a pozícióját az európai védelmi piacon, elsősorban a versenyképes árai, a gyors szállítási képessége és a NATO-kompatibilis technológiája eredményeként. Különösen a kelet-közép-európai államokban vált meghatározó beszállítóvá, ami gazdasági és stratégiai előnyöket is biztosított neki. A SAFE-hez való hozzáférése kiemelt fontossággal bírna az európai védelmi szektorban betöltött pozíciói megszilárdításához, azonban az EU új iparvédelmi törekvései, valamint a lokalizációs és az együttműködési elvárásai egyre nagyobb kihívást jelentenek számára. Bár az együttműködés mindkét fél szempontjából előnyös lehet, a tárgyalások kimenetele jelenleg bizonytalan: a kooperáció elmélyítését korlátozza, hogy Dél-Korea elsősorban gazdasági, míg az EU holisztikusabb biztonságpolitikai logika mentén közelít hozzá – bár az utóbbian is megvannak a maga korlátai. Rövid távon a hadiipari együttműködés bővülése valószínűnek tűnik, de az átfogó stratégiai partnerség kialakulása kevésbé.

AZ EURÓPAI VÉDELMI KAPACITÁSOK NÖVELÉSE IRÁNTI IGÉNY

Oroszország négy évvel ezelőtt megkezdett nyílt ukrajnai agressziója az Európai Unióban ráirányította a figyelmet egy komoly problémára: arra, hogy egy konvencionális háborúban a tagállamok a rendelkezésre álló fegyverekszettek

és a fegyverkezési kapacitásai hiányosságai következtében könnyen alulmaradnának Oroszországgal szemben. Emiatt a hadban álló Ukrajnát együttesen sem voltak képesek a szükséges mennyiségű fegyverrel ellátni, így Donald Trump elnökségéig az Amerikai Egyesült Államok fegyverszállítmányai kulcsfontosságúak voltak az ország fennmaradása érdekében. A Trump-adminisztráció kül- és biztonságpolitikai irányváltása óta, amelynek értelmében Washington a kontinens védelmét elsősorban az európaiak feladatává kívánja tenni, még inkább égetővé vált az uniós országok számára a védelmi képességeik lehető leghamarabbi és leggyorsabb fejlesztése.

Az is világhosszá vált, hogy a kis- és a közepes európai államok a szükséges újrafegyverkezést csak közösen lesznek képesek a leghatékonyabban végrehajtani. Noha a fegyvergyártás és a hadseregfejlesztés nemzeti szinten történne, de a közös beszerzések és a fejlesztések koordinációja, valamint a nemzeti programokhoz szükséges pénz előteremtése az EU-nak a folyamatban betöltött szerepét jelentősen felértékeli. Az Európai Bizottság (a továbbiakban: Bizottság) 2025 során több javaslattal is előállt ennek kapcsán, amelyek pénzügyi vonatkozásait a ReArm Europe Plan/Readiness 2030 címet viselő tervezet tartalmazza.¹ A dokumentum szerint 2028-ig összesen 800 milliárd eurót szabadítanának fel védelmi költsékre. 650 milliárdot a stabilitási és növekedési paktum mentesítő záradékának az élesítésével (a védelmi költségek növelése kivételt képezne a szigorú fiskális szabályok alól), a többit viszont az Európa biztonságát szolgáló eszközökből (Security Action for Europe, SAFE) származna, s azt uniós (közös) kötvénykibocsátás révén fedeznék. A SAFE célja a gyors és nagyléptékű védelmi beszerzések elősegítése a nemzeti szintű gyártási kapacitások növelése és a képességbeli hiányosságok pótlása érdekében, a végrehajtása pedig elsősorban a részt vevő országok közös beruházásaként történne.² Uniós célként szerepel Ukrajnának az eszközökből való támogatása is.

A SAFE-et az Európai Unió Tanácsa 2025. május 27-én fogadta el, majd a tagállamoknak a 150 milliárd eurós keret egy részére vonatkozóan nemzeti védelmi befektetési terveket kellett benyújtaniuk, amelyeket a Bizottságnak

1 „Acting on Defence to Protect Europeans”, *European Commission*, 2025. november 19., https://commission.europa.eu/topics/defence/future-european-defence_en.

2 „Security Action for Europe (SAFE)”, *European Commission*, 2025. május 27., https://defence-industry-space.ec.europa.eu/eu-defence-industry/safe-security-action-europe_en?prefLang=hu; „SAFE: a Tanács 150 milliárd EUR összegű támogatásról állapodott meg az európai biztonság és védelem terén folytatandó közös beszerzések ösztönzése céljából”, *Európai Tanács, Az Európai Unió Tanácsa*, 2025. május 27., <https://www.consilium.europa.eu/hu/press/press-releases/2025/05/27/safe-council-adopts-150-billion-boost-for-joint-procurement-on-european-security-and-defence/>.

elvileg 2026. első negyedévében kellett jóváhagynia, hogy azt követően az összegek folyósítása is megkezdődhessen. A 19 benyújtott nemzeti tervből a Bizottság 18-at már jóváhagyott – a magyart még nem –, s azok értéke 47 milliótól (Dánia) 44 milliárd euróig (Lengyelország) terjed.

A SAFE-fel kapcsolatban az egyik kulcskérdés a felhasználhatósági köre, az eszközt ugyanis az egyes államok különböző mértékben vehetik igénybe. A hitelből közvetlenül kizárólag az uniós tagországok részesülhetnek, ugyanakkor az ösztönzött közös hadi beszerzésekben velük azonos jogosultsággal vehetnek részt Ukrajna mellett az EFTA-tagországok is (mindenekelőtt Norvégia, de Svájc, Izland és Liechtenstein szintén csatlakozhat). A beszerzett eszközök értékének pedig legalább 65 százalékát a részes országokból származóknak kell kitenniük. Ez a feltétel, amely elsősorban a hagyományos európai – legfőképpen a német, a francia és az olasz – gyártóknak kedvez, számos vitát váltott ki: például Karol Nawrocki elnök amiatt (is) vétőzta meg a SAFE-források felhasználását lehetővé tévő lengyel törvényt márciusban.³

Az említett európai államokon kívül mások is részt vehetnek a velük közös projektekben, de azok ipari hozzájárulásának az értékét alapvetően már az „idegen” országok számára engedélyezett legfeljebb 35 százalékos keretbe számítják bele, és előzőleg biztonsági és védelmi partnerségi megállapodást kell kötniük az EU-val. Ilyen egyezményből eddig összesen 12 született: az EFTA-országokon kívül csak Indiával, Ghánával, Ausztráliával, Kanadával, Japánnal és Dél-Koreával.⁴ Az Európán kívüliek közül pedig a SAFE-hez való konkrét hozzáférést csupán Kanada szerzett eddig, amely egyúttal elérte azt is, hogy a beszerzési értékszázalékok tekintetében ne harmadik félnek tekintsék.⁵

A SAFE feltételrendszere világosan megmutatja, hogy az eszköz egyfajta gyakorlatias kompromisszum alapján működik. Egyrészt a franciák az uniós hadiipar (mindenekelőtt a sajátjuk) védelme érdekében igen szigorú feltételeket szabtak a SAFE elfogadása során a külső partnerek bevonása esetére, amelyekből egyáltalán nem engedtek.⁶ Ilyen volt a Bizottság által eredetileg javasolt 50

3 Konrad Rajca, „President Karol Nawrocki Opposes the SAFE Program”, *China–CEE Institute Monthly Briefing* 14, 1. sz. (2026), <https://china-cee.eu/2026/04/09/poland-monthly-briefing-president-karol-nawrocki-opposes-the-safe-program/>.

4 „Security and Defence Partnerships”, *European Council, Council of the European Union*, 2026. március 24., <https://www.consilium.europa.eu/en/policies/security-defence-partnerships/>.

5 Sanam Singh, „A SAFER Bet for Canada? How the €150-Billion SAFE Program Is Pulling Ottawa Closer to Europe”, *NATO Association of Canada*, 2026. január 25., <https://natoassociation.ca/a-safer-bet-for-canada-how-the-e150-billion-safe-program-is-pulling-ottawa-closer-to-europe/>.

6 Charles Grant, „The Paradox of French Power”, *Centre for European Reform*, 2025. december 10., <https://www.cer.eu/insights/paradox-french-power>.

százalékos „hazai” hozzájárulás arányának a 65 százalékra emelése, valamint a harmadik országoktól a részvételükéért cserébe kért összegek nagysága (amelyek eurómilliárdokat tesznek ki) – a brit részvétel egyelőre a túl magas követelés miatt hiúsult meg. Másrészt viszont, mivel kérdéses, hogy a szükségleteket az európai ipar minőségben és mennyiségben egyaránt valóban ki tudja majd szolgálni, az EU a jelentős hadiiparral rendelkező harmadik országok konkrét részvételi feltételeinek a megállapításakor az említett szigorú kitételektől mégis eltérhet, ahogy azt a kanadai példa is világosan mutatja. Az Európai Unió az utóbbi egy évben a szabályokon alapuló világrend legfőbb öröké tekinteti magát, s vélhetően emiatt is törekedni fog arra, hogy a nem európai demokratikus országok részvételét ne nehezítse meg, hanem inkább elősegítse egyfajta új globális partneri hálózat kiépítését (amelynek a másik fő alapja a kereskedelmi egyezmények megkötése). Ez kiváló lehetőséget nyújt arra, hogy egy olyan ország, mint Dél-Korea, sikerrel vegyen részt a programban, sőt az EU egyik kulcsfontosságú védelmi partnerévé válhasson.

ÚJ NAGYÁGYÚ AZ EURÓPAI VÉDELMI PIACON

Az ukrajnai háború kezdete után kitört európai fegyverkezési láz nem csupán a kontinens biztonsági architektúrájának az átalakulását, az EU-nak az alulfinanszírozott európai védelmi ipar újjáélesztésére és egy új stratégiai autonómiára való törekvését jelenti, hanem egyben egy olyan üzleti lehetőséget is, amelyből a hadiipari piac szereplői igyekeznek minél nagyobb és minél hosszabb távú hasznot húzni. Sokszorosan igaz ez Dél-Koreára, hiszen számára a globális fegyverpiacon való terjeszkedés egy pártokon átívelő konszenzust élvező, több évtizedes cél. A jelenlegi, I Dzszejjong vezette kormány 2030-ra szeretné a négy legnagyobb fegyverexportőr közé juttatni a hazáját.⁷

Dél-Korea egészen 2022-ig nem tudott igazán betörni az európai piacra, csak elvétve sikerült egy-egy üzletet nyélbe ütnie.⁸ Ezen a helyzeten jelentősen változtatott az Ukrajna ellen folyó háború, amelynek következtében a dél-koreai fegyverekben rejlő előnyök látványosan kiütköztek. Nyilvánvalóvá vált

7 송준영 [Szung Csunjong], „유럽 블록화 속 방산 협력 추진...K방산, 기회 넓어질까” [A védelmi együttműködés szorgalmazása az európai blokkal... Bővülnek-e a K-Defence lehetőségei?], 시사저널, 2026. január 12., <https://www.sisajournal-e.com/news/articleView.html?idxno=418508>.

8 Roman Pryhodko, „Europe under the Influence of South Korea’s Defense Industry: What Makes Korean Weapons so Attractive?”, *Military*, 2026. február 24., <https://military.com/en/articles/europe-south-korea-defense-industry/>.

a nyugati tömeggyártási képességek leépülése és Európa védelmi hiányossága, ezzel párhuzamosan viszont kiemelkedtek Dél-Korea erősségei. Az ázsiai ország ugyanis biztonság-, kül- és gazdaságpolitikai megfontolásokból – többek között az állandó észak-koreai fenyegetés, a nagyobb stratégiai autonómia és a méretgazdaságosságból származó előnyök miatt – komoly tömeggyártási képességekkel rendelkezik. Az a tény pedig, hogy Szöul nagy mennyiségben és kifejezetten rövid idő alatt képes leszállítani technológiailag fejlett, a NATO-sztenderdekkel kompatibilis fegyvereket, méghozzá viszonylag alacsony áron, jelentősen felértékelte a dél-koreai hadiipari cégeket az európai országok szemében, amelyek igyekeztek is gyorsan feltölteni a kimerült készleteiket és feltornázni az elhanyagolt védelmi képességeiket.⁹ Ráerősíthet minderre az iráni konfliktus is, amely az amerikai kapacitásokat is számottevően leköti, ami még inkább felértékeli az olyan alternatívákat, mint a dél-koreai fegyverrendszerek.

Mindennek hatására 2020 és 2024 között – elsődlegesen az ukrajnai háború következményeként – a dél-koreai hadiipari kivitel fele már Európába irányult. Ezzel az exportja robbanásszerű növekedést ért el, és Szöulnak sikerült 3 százalékos részesedést szereznie a globális fegyverpiacon, s ezzel a világ a 9. legnagyobb fegyverexportőre lett – ami a nemzetközi védelmi piac hírhedten oligopolisztikus jellege miatt igen komoly eredmény. 2021 és 2025 között a NATO európai tagállamainak a fegyverimportja 143 százalékkal nőtt, amelyből a Dél-Koreából származó 8,6 százalékot tett ki, így a Koreai Köztársaság – az Amerikai Egyesült Államok után – Európa második legnagyobb beszállítójává vált.¹⁰ Mindez jól mutatja, hogy az együttműködés mindkét oldalon mekkora jelentőséggel bír: Dél-Koreának e téren a legnagyobb piaca lett Európa, az európai NATO-tagállamoknak pedig a kulcsfontosságú beszállítójává vált az ázsiai állam.

Szöul elsősorban a NATO keleti szárnyát alkotó országokban tudta kihasználni az európai védelmi képességek hiányosságait, pontosabban azt, hogy a hagyományosan domináns fegyvergyártóknak nem sikerült kielégíteniük a megnövekedett keresletet. Kiemelkedő példa erre Lengyelország, amely európai és világszinten is a dél-koreai fegyverek legjelentősebb importőrévé vált, a Hyundai Rotemmel kötött, ezer darab K2-es tankra vonatkozó megállapodása

9 Lee Chung Min, „Are Long-Term NATO–South Korea Defense Ties Possible? Transitioning from an Arms Exporter to a Trusted Defense Partner”, *Carnegie Endowment*, 2026.február 18., <https://carnegieendowment.org/research/2026/02/are-long-term-nato-south-korea-defense-ties-possible-transitioning-from-an-arms-exporter-to-a-trusted-defense-partner>.

10 전석우 [Jong Szoku], „나토 무기 공급 2위 꺾친 한국...K방산, 유럽 재무장 핵심 부상” [Dél-Korea a második helyet szerezte meg a NATO fegyverbeszállítói között... A K-Defense az európai újrafegyverkezés kulcsszereplője lesz], 연합뉴스, 2026. március 9., <https://www.yna.co.kr/view/AKR20260309146600704>.

pedig szinte egyeduralmat biztosít a cégnek a harckocsik gyártása terén. A dél-koreai haditechnika melletti magasabb szintű elköteleződés Lengyelország regionális elosztó központként betöltendő szerepét és a NATO-n belüli jelentőségét is erősíti, Szöul számára pedig hídfőállásként szolgál a további európai terjeszkedéshez.¹¹ A lengyel–dél-koreai hadiipari együttműködést nemrég Donald Tusk ázsiai útján is megerősítették, sőt átfogó stratégiai partnerség szintjére emelték a kapcsolatokat, a lengyel miniszterelnök pedig kijelentette, hogy hazájának Dél-Korea az Egyesült Államok utáni második legfontosabb biztonsági partnere.¹²

A dél-koreai vállalatoknak Romániával, Észtországgal, Finnországgal és Norvégiával is sikerült üzleteket nyélbe ütniük, de már eladásokat, illetve együttműködéseket előkészítő tárgyalásokat folytatnak Csehországgal, Szlovákiával, Svédországgal, Lettországgal, Litvániával, Hollandiával, Franciaországgal és Németországgal is.¹³ Ugyanakkor a napvilágot látott uniós újrafegyverkezési tervek kihívást jelentenek Dél-Korea terjeszkedése szempontjából, hiszen egyértelműen az európai gyártóknak kedveznek. Azt, hogy az Orka nevű, tengeralattjárók építését célzó projektre Varsó által kiírt pályázatot Dél-Korea ellenében Svédország nyerte meg, már annak a jeleként értelmezték Szöulban, hogy a versenyképesség egyre kevésbé lesz elegendő a térfoglalás folytatásához. Egy, a románokkal tervezett, rövid távú légvédelmi rendszerre vonatkozó üzlet meghiúsulása szintén azt a véleményt erősítette meg, hogy kifinomultabb stratégiákra lesz szükség annak érdekében, hogy felülírhatók legyenek az európai együttműködést előnyben részesítő politikai megfontolások.¹⁴ Az európai biztonsági architektúrákba való ügyes integráció, a gyártás lokalizációja, a kutatás-fejlesztési együttműködés tehát még fontosabb lesz – márpedig ez nem feltétlenül kedvező a K-Defense-nek, amely éppen azért annyira versenyképes, mert a méretgazdaságos hazai gyártáson alapszik.

Ha Dél-Korea – Kanadához hasonlóan – nem számítana harmadik félnek, a SAFE-hez való csatlakozása komoly előrelépést jelentene e tekintetben. Szöul 2025 szeptemberében már benyújtotta ez irányú szándékát az Európai

11 Raul Villegas, „EU–ROK Defence Cooperation: Market Boom or Strategic Alignment?“, *Korea on Point*, 2025. november 7., https://koreaonpoint.org/articles/article_detail.php?idx=485.

12 „Poland and South Korea Have Signed an Agreement on a Comprehensive Strategic Partnership“, *The Odessa Journal*, 2026. április 13., <https://odessa-journal.com/poland-and-south-korea-have-signed-an-agreement-on-a-comprehensive-strategic-partnership>.

13 Pryhodko, „Europe under the Influence of South Korea’s Defense Industry“.

14 최현호 [Cshō Hjunho], „유럽산 우선주의에 막힌 K방산...네덜란드 협력이 돌파구 될까“ [A K-Defense megrekedt az »európai preferencia« miatt... Áttörést hozhat-e a Hollandiával való együttműködés?], *중앙일보*, 2025. december 4., <https://www.joongang.co.kr/article/25387645>.

Bizottságnak, a tárgyalások azonban egyelőre nem vezettek eredményre.¹⁵ Márpedig a csatlakozás komoly fegyvertény lehetne a dél-koreai vállalatok számára: egyrészt mivel más külső szereplők – például Törökország és a védelmi piacra egyre inkább bejelentkezni kívánó Japán – szintén aktívan igyekeznek megállapodni az EU-val és jobban hozzáférni az európai piachoz; másrészt figyelemre méltó dél-koreai elköteleződést és az európai védelmi és gazdasági struktúrákba történő beépülést jelentene.

KILÁTÁSOK

Dél-Koreának az európai biztonsági architektúrába való integrálódását ugyanakkor érdemes óvatosan kezelni: az expanzió Szöul számára ugyanis elsődlegesen gazdasági indíttatású stratégia. A kormányok a védelmi ipart a gazdaság egyik motorjának tekintik, s a komoly gazdasági kihívásokkal és egyre érezhetőbb demográfiai problémákkal küzdő országnak nagy szüksége van rá mint húzóágazatra. A terjeszkedésnek természetesen fontos külpolitikai dimenziói is vannak, hiszen hosszú távú összefonódást teremt az európai NATO-tagországokkal, erősíti Szöul középhatalmi pozícióját, és az amerikai szövetségen belül is nagyobb mozgásteret biztosíthat számára. Nem szabad elfeledni azonban, hogy a közeledés inkább a tartós piaci részesedés megszerzésének az eszköze, mintsem külpolitikai célkitűzés. Az európai és a dél-koreai stratégiai számítások között jelentős különbségek vannak, Szöulnak pedig nem kifejezetten érdeke, hogy jobban összekapcsolja az európai és az indopacifikus biztonsági színtereket, és inkább az európai biztonsági prioritásokhoz igazodjon – ez a tény pedig az európai–dél-koreai védelmi együttműködés plafonját is meghatározhatja.

Európai részről is érdemes elgondolkodni azon, hogy milyen előnyök származhatnának egy, a 2011-ben megkötött, igen átfogó szabadkereskedelmi egyezményen alapuló gazdasági, illetve a fegyverzetbeszerzések terén lévő védelmi kooperáció elmélyítésénél erőteljesebb stratégiai együttműködésből – ahogy azt már többen is felvetették.¹⁶ Az EU-nak a gazdaságon túlmenően nem

15 „S. Korea Seeks to Take Part in EU’s SAFE Military Procurement Loan Scheme”, *KBS World*, 2025. szeptember 13., https://world.kbs.co.kr/service/news_view.htm?lang=e&Seq_Code=195982.

16 Kim Saeme, „Europe as a Strategic Partner: The Case for a Sharper South Korea–Europe Policy”, *The Asian Institute for Policy Studies*, 2025. szeptember 22., <https://www.jstor.org/stable/resrep72331?seq=1>; Valérie Niquet, „South Korea as a Techno-Democratic Power: Strategic Positioning and Cooperation with the European Union”, *Fondation pour la recherche stratégique*, 2025. június 25., <https://www.frstrategie.org/en/programs/korea-security-and-diplomacy-program/south-korea-techno-democratic-power-strategic-positioning-and-cooperation-european-union-2025>.

igazán jelentős az indopacifikus térségbeli jelenléte, hiszen azt inkább az Egyesült Államok, illetve tágabban az angolszász hatalmak felségterületének tekintette a Nyugat. Kérdés, hogy az európai vezetők konszenzusra jutnak-e az Egyesült Államok territóriumában való komolyabb szerepvállalás kapcsán – miközben éppen az amerikai védelmi hálóval szemben keresnek alternatívát –, hiszen arra az USA bizonyára igen érzékenyen reagálna. Vélhetően az európai vezetők nagy része nem akar Dél-Korea kapcsán újabb nyílt konfliktust felvállalni az amerikai elnökkel. Az viszont mindenesetre igaz, hogy a SAFE révén történő hadiipari együttműködés olyan „alacsonyán függő gyümölcs”, amelyet az EU-nak érdemes lenne mihamarabb „leszakítani”, és nem úgy járnia a dél-koreaiakkal is, mint a britekkel, akikkel a SAFE-tárgyalások a túlzott uniós követelések miatt pillanatnyilag megfeneklettek.

MI VÁRHATÓ?

A SAFE-fel kapcsolatos EU–Dél-Korea-tárgyalásokról igen keveset tudunk. Az biztos, hogy a szülői kormány tavaly szeptemberben formálisan jelezte az EU-nak, hogy részesülni szeretne az eszköz forrásaiból.¹⁷ Feltehetőleg a két fél idén februárban, a koreai fővárosban tartott, magas szintű politikai értekezletén érintették a témát.¹⁸ Szokatlan, hogy az egyeztetésekről ilyen kevés dolog derül ki, de ez a dél-koreai fél elvárása lehet, amely a nyugati országoknál bizalmasabban kezeli az ügyet – azok a brit és a kanadai SAFE-tárgyalások során jóval több információhoz juttatták a közvéleményt. Mindenesetre fontos lenne hamarosan lezárni az egyeztetéseket, ugyanis a SAFE-pénzeket csak 2028-ig lehet elkölteni, és a jóváhagyott tervek végrehajtása pedig heteken-hónapokon belül el is kezdődhet. Ha pedig Dél-Korea nem élhet hamarosan a biztonsági eszköz nyújtotta lehetőséggel, akkor jó néhány tenderről lemaradhat. Ez, amint e tanulmányból is kiderült, sem a dél-koreai, sem az európai félnek nem igazán érdeke, ezért a következő hónapokban a megállapodásukra lehet számítani – vagy annak elmaradása esetén az okok magyarázatára.

17 Aurélie Pugnet, „Turkey and South Korea Apply to Join EU Arms Scheme”, *Euractiv*, 2025. szeptember 11., <https://www.euractiv.com/news/turkey-and-south-korea-apply-to-join-eu-arms-scheme/>.

18 „Republic of Korea: EU–Republic of Korea High-Level Political Dialogue Takes Place in Seoul”, *European Union External Action*, 2026. február 19., https://www.eeas.europa.eu/eeas/republic-korea-eu%E2%80%9393republic-korea-high-level-political-dialogue-takes-place-seoul_en.

**MAGYAR
KÜLTÜGYI
INTÉZET**